

Chương thứ 2

QUÁI VẬT TRONG CÁC QUÁI VẬT

Vì vậy, y là Nhân Thượng Nhân.

Cây đoản đao đã rơi xuống đất, dưới chân của Tâm Tâm, phát ra những tia sáng lạnh lẽo.

Tâm Tâm chậm chậm cúi người xuống, lượm cây đao lên, mắt cô đầy những ngấn lệ nhìn Phong Tứ Nương, thê thảm nói:

- Bây giờ chị biết rõ hắn là hạng người nào.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, hỏi:

- Bây giờ ta chỉ còn một điểm thắc mắc, hắn rút cuộc là ai ?

Tâm Tâm nói:

- Bởi vì hắn tự mình là người tàn phế, thành ra, hắn hy vọng ai ai cũng trở nên tàn phế như hắn vậy, nhưng tôi ... tôi dù có chặt đi bàn tay, cũng nhất định không để hắn thấy.

Cô bỗng chuyển thân, đi luôn một mạch không quay đầu lại.

Phong Tứ Nương dậm chân, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Em đã xinh đẹp như vậy, dù có mất đi một bàn tay, cũng vẫn có người thương, em đừng buồn.

Nàng nói người ta đừng buồn, nhưng viền mắt của nàng lại đỏ lên.

Nhân Thượng Nhân nhìn nàng, lạnh lùng nói:

- Không ngờ Phong Tứ Nương lại là hạng đàn bà lòng dạ mềm yếu như vậy.

Phong Tứ Nương ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y, lạnh lùng nói:

- Có điều dù người bị chặt đi bàn tay còn lại, ta cũng không đau lòng tý nào.

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Người đồng tình với y thị ?

Phong Tứ Nương đáp:

-- .

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Người có biết thị là hạng người nào không ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Cô ta là đàn bà, ta cũng là đàn bà.

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Đồ người mặc trên người, có phải y thị mang lại không ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Đúng vậy.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Tốt nhất là người nên cởi hết ra.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Cởi gì ra ?

Nhân Thượng Nhân đáp:

- Cởi y phục.

Phong Tứ Nương bật cười nói:

- Người muốn xem ta cởi đồ ra ?

Nhân Thượng Nhân nói:

- Nhất định phải cưới sạch.

Phong Tứ Nương đột nhiên nhảy cẫng lên, la lớn:

- Ngươi đừng nằm mộng.

Nhân Thượng Nhân thở ra, nói:

- Nếu không chịu tự mình cưới, không lẽ còn nhờ ta cưới dùm ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi dám ?

Nhân Thượng Nhân lại thở ra nói:

- Nếu ngay cả chuyện cưới y phục cho đàn bà, ta còn không dám, vậy thì ta còn làm được chuyện gì ?

Bàn tay của y nhẹ nhẹ đưa lên, cây trường tiên bỗng nhiên chồm tới Phong Tứ Nương như một con rắn độc.

Phong Tứ Nương trước giờ chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào ghê sợ như vậy, làm như nó có một cặp mắt không bằng, đầu cây tiên bỗng nhiên đã chụp dính vào áo của Phong Tứ Nương.

Cây nhuyễn tiên tự nó hình như có thể cưới được y phục cho đàn bà.

Đầu cây nhuyễn tiên đã bám chặt vào quần áo của Phong Tứ Nương, chỉ cần kéo nhẹ một cái, tấm áo mới kiêu diễm kia lập tức sẽ bị xé thành hai mảnh.

Phong Tứ Nương muốn cưới y phục ra lúc nào, nàng đều tự làm lấy, trên đời này chưa có gã đàn ông nào cưới dùm cho nàng.

Nhưng lần này hình như sắp thành ngoại lệ.

Nàng chẳng dám đưa tay lên đụng vào nhuyễn tiên, mà né tránh thì cũng quá muộn.

Tâm Tâm hồi nãy mới bị nhuyễn tiên đụng vào một tý, mà bàn tay sưng lên đến độ không chặt đi không được, Phong Tứ Nương chính mắt trông thấy.

Tuy nàng không muốn người ta cởi đồ mình ra, nhưng cũng không muốn chặt mất bàn tay của mình.

Chỉ nghe xẹt một tiếng, chéo áo đã rách toạt ra.

Phong Tứ Nương đột nhiên la lên:

- Chờ một chút, muốn cởi thì để ta cởi.

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Người đã chịu ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Quần áo đẹp thế này, xé rách đi cũng uổng.

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Phong Tứ Nương cũng biết tiếc quần áo ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Phong Tứ Nương cũng là đàn bà, quần áo đẹp, đàn bà nào không yêu chuộng ?

Nhân Thượng Nhân nói:

- Được, người cởi đi.

Cây nhuyễn tiên trong tay y như một sinh vật, nói ngừng là ngừng, thu lại là thu lại.

Phong Tứ Nương thở ra, nói:

- Thật ra ta đã thành một mù già, cỏi sạch ra cũng chẳng có gì đáng coi, nhưng người nhất định ta phải cỏi ra, ta đành phải vậy thôi, ai khiến ta định không nổi nhà người.

Nàng chậm chậm mở hai cái nút áo, bỗng nhiên giơ chân lên, đá vào bụng gã đại hán cao lớn.

Xạ người trước hết xạ mã, chỉ cần gã đại hán ngã lăn đùng ra, Nhân Thượng Nhân chỉ còn nước ngã theo, dù không ngã chết đi, ít nhất cũng không rồi công đi cỏi đồ đàn bà.

Vũ công của Phong Tứ Nương trước giờ không đáng sợ lắm, chỗ đáng sợ của nàng không phải ở vũ công.

Nàng vốn là người độc vãng độc lai, lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm nay, nếu chỉ dựa vào vũ công thôi, y phục không biết đã bị bao nhiêu người lột ra.

Chân nàng xem ra rất dễ nhìn, nhưng đã từng đá chết mất ba con chó sói hung dữ đói khát, một con mèo rừng, đập chết không biết bao nhiêu độc xà, còn đá rớt một tên đại đạo Mãn Thiên Vân đồn cứ lâu năm ở núi Liên sơn xuống vực sâu vạn trượng.

Cái đá ấy sức lực thật tình không nhỏ, nào ngờ nhân nàng đá vào bụng gã đại hán, y vẫn đứng yên không động đậy, ngay một tý cảm giác cũng không có.

Bàn chân của Phong Tứ Nương ngược lại đau nhức cả lên.

Tuy nàng kinh hãi vô cùng, nhưng người của nàng dựa vào sức phản sức của cái đá, tung ngược lại đằng sau.

- Đánh không lại bỏ chạy.

Một người lăn lộn giang hồ mấy chục năm, đạo lý ấy đương nhiên không thể không thông suốt.

Có điều, nàng cũng biết, lần này chắc gì đã chạy thoát nổi.

Nàng đã nghe tiếng nhuyễn tiên xé gió, như một con rắn độc bay vèo lại.

Thân pháp nàng có nhanh đến đâu, cũng chẳng bằng tốc độ của nhuyễn tiên.

Bỗng ngay lúc đó, có tiếng giây cung bật lên, hai làn ánh sáng bạc xẹt lại đụng vào thân nhuyễn tiên.

Cây trường tiên làm như con rắn độc bị người ta chụp vào chỗ bẫy tắc, lập tức rũ xuống đất.

Ngoài rừng phong, có tiếng người lạnh lùng nói:

- Thanh thiên bạch nhật, tính lột quần áo người ta ra giữa đường, có phải là không xem quần đạo Quan Trung ra gì cả sao ?

Phong Tứ Nương đã bay lên trên ngọn một cây phong, tẩu xảo thấy ngay mặt người mới đến.

Người này thân hình cao lớn khôi vĩ, gương mặt hồng hào, mái tóc dài bạc phều xỏa trên thân, mặc một chiếc áo rộng thùng thình màu đỏ, đeo ngang một cây Kim bội cung còn dài hơn cả thân người, lông lánh rục rờ dưới ánh tà dương.

Cả người lão hình như cũng đang chiếu rục rờ.

Đợi đến lúc lão ta ngẩng đầu lên, Phong Tứ Nương mới nhận ra, lão là một người đã già.

Có điều giọng nói của lão vẫn sang sảng như chuông đồng, lưng eo vẫn còn thẳng đứng như cây bút, toàn thân vẫn còn lộ vẻ sung mãn vô cùng.

Phong Tứ Nương chưa hề thấy một lão già nào trẻ trung như lão này.

Bấy giờ hai làn ánh sáng cũng đã vụt tắt và đang xoay vòng vòng trên mặt đất, thì ra là hai viên đạn bằng bạc to như mắt rồng.

Nhân Thượng Nhân nhìn chăm chăm vào hai viên đạn, bỗng nhiên nhíu mày lại, nói:

- Kim cung Ngân đạn Trảm Hồ Dao.

Lão già tóc bạc nói:

- Truy hồn trục nguyệt thủy thượng phiêu!

Nhân Thượng Nhân hỏi:

- Lệ Thanh Phong ?

Lão già tóc bạc đột nhiên cười lên một tràng dài, nói:

- Ba mươi năm không qua lại giang hồ, không ngờ còn có kẻ nhớ đến danh hiệu của ta.

Tiếng cười lên đến tận mây xanh, muốn phá vỡ cả nham thạch, cả rừng phong, lá như muốn rụng hết xuống dưới đất.

Phong Tứ Nương cơ hồ cũng muốn rớt từ trên cây xuống.

Nàng chưa từng gặp người này, nhưng nàng có nghe qua về lão.

"Kim cung Ngân đàn trăm hồ đao, Truy hồn trục nguyệt thủy thượng phiêu", Lệ Thanh Phong lúc đang tung hoành giang hồ, nàng chỉ là một đứa bé sơ sinh.

Đợi đến khi nàng gia nhập chôn giang hồ, Lệ Thanh Phong đã sớm quy ẩn, quả thật ba chục năm nay chưa ai thấy mặt lão.

Nhưng Phong Tứ Nương cũng biết rằng, trong giang hồ đã từng có nhân vật đó, nàng cũng biết lão chính là tên độc hành đại đạo khét tiếng giang hồ.

Nếu sau đó không xuất hiện thêm một Tiêu Thập Nhất Lang, lão còn là một tên đại đạo tài giỏi nhất trong vòng một trăm năm nay.

Nghe nói có lần lão đến kinh thành, các cô các bà nhà giàu trong kinh thành, vì muốn xem mặt lão một lần cho biết, đã thức đến nửa đêm ngồi bên song cửa đợi lão.

Đương nhiên điều ấy chỉ là truyền thuyết, Phong Tứ Nương chẳng bao giờ tin vào.

Có điều bây giờ nàng có vẻ bắt đầu tin.

Một lão già đã sáu mươi mấy tuổi, nếu còn giữ được bao nhiêu đó tinh thần, khí phách, lão trẻ đi ba mươi tuổi, ngay cả Phong Tứ Nương không chừng nửa đêm cũng mở cửa sổ chờ lão thôi.

Cũng như lúc nàng ngồi bên song cửa mong đợi Tiêu Thập Nhất Lang.

Lệ Thanh Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng hỏi:

- Nàng là Phong Tứ Nương ?

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Ba mươi năm nay ông chưa qua lại giang hồ, mà cũng biết đến Phong Tứ Nương sao ?

Lệ Thanh Phong nói:

- Được lắm, Phong Tứ Nương quả nhiên danh bất hư truyền, ta mà biết có người như nàng trong chốn giang hồ, không chừng ta đã ra sớm hơn mười năm.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi mà biết ông ở đó, tôi đã đi tìm ông từ lâu.

Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:

- Tiếc quá ta tới chậm mười năm.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Ai nói ông lại trẻ đâu ? Ông lại đúng lúc lắm đấy.

Ánh mắt của Lệ Thanh Phong sáng rỡ lên, lão nói:

- Tên quái vật kia lúc này khi phụ nàng, bây giờ, ta ở đây rồi, nàng muốn ta đối phó với hắn ra sao, cứ việc nói cho ta biết.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt mấy lượt, nói:

- Hắn muốn tôi cởi đồ ra, tôi cũng muốn kêu hắn cởi đồ ra xem sao.

Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:

- Được, nàng cứ ngồi trên cây chờ xem nhé.

Lão cát tiếng cười lớn, đột nhiên rút đao, rút thanh Trảm Hồ đao nặng năm mươi bảy cân ra, nhém một nhát vào cây phong phía trước mặt.

Chỉ nghe "xạt" một tiếng, cây phong to bằng miệng bát canh bị thanh đao lão chém gãy ngang, ào ào đổ xuống.

May mà Phong Tứ Nương ở khá xa đó, nàng nhịn không được cất tiếng hỏi:

- Cây phong này đắc tội ông chỗ nào mà ông chặt nó đi ?

Lệ Thanh Phong đáp:

- Nó chắn đường ta đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Bất cứ thứ gì chắn đường ông là ông cho nó một đao ?

Lệ Thanh Phong đáp:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương thở ra, lẩm bẩm:

- Hạng đàn ông như vậy, tại sao bây giờ chẳng còn lấy một người, nếu không, tại sao tới bây giờ ta vẫn còn ở vậy một mình ?

Giọng nàng không lớn lắm, nhưng vừa đủ để Lệ Thanh Phong nghe được.

Lệ Thanh Phong hình như trẻ đi được mười tuổi, bước một bước dài qua cây phong bị đổ ngang.

Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nhìn lão, nhần nha nói:

- Bao nhiêu đó tuổi đầu rồi, còn sính oai phong trước mặt đàn bà, thật là một chuyện quái lạ.

Lệ Thanh Phong sa sầm nét mặt hỏi:

- Ngươi không phục ?

Nhân Thượng Nhân đáp:

- Ta chỉ lấy làm kỳ, hạng người như ngươi, làm sao còn sống sót được tới bây giờ.

Lệ Thanh Phong gằn giọng:

- May mà ngươi gặp ta hôm nay, nếu là ba mươi năm về trước, lúc này ngươi đã chết dưới lưỡi đao của ta rồi.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Bây giờ ngươi chỉ muốn lột quần áo ta ra, xong rồi đem Phong Tứ Nương đi.

Lệ Thanh Phong nói:

- Ta tính chặt ngươi mất bàn tay, tiếc là ngươi chỉ còn có một bàn tay thôi.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Bàn tay này không phải dùng để cởi quần áo.

Lệ Thanh Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ bàn tay này của ngươi cũng biết giết người ?

Nhân Thượng Nhân nói:

- Giết không nhiều người lắm, mỗi lần chỉ có một người.

Bàn tay y rung lên, cây trường tiên như một con rắn độc chồm tới Lệ Thanh Phong.

Thanh Trảm Hồ Đao của Lệ Thanh Phong cũng chém ra.

Hai thứ binh khí, một âm một dương, nhưng nhu có thể thắng cương, Lệ Thanh Phong chém ra, lập tức nhận ra phen này mình chịu thiệt quá.

Bỗng nhiên, cây trường tiên vung lại quán lấy thanh đao của lão, kết lại bảy tám vòng, gã đại hán mình trần lập tức bước theo tới trước hai bước, đưa tay đâm vào ngực lão.

Gã đại hán xem ra ngu ngốc, ra tay vừa nhanh vừa độc, chiêu thức gã sử dụng chẳng màu mè gì, nhưng mạnh mẽ vô cùng, hữu hiệu vô cùng.

Lệ Thanh Phong bị thanh nhuyễn tiên quán lấy thanh đao, cây Kim cung trong tay trái vung lên, dây cung chặn bàn tay gã đại hán lại, chỉ nghe "tinh" một tiếng, dây cung đã họa phá một vết sâu trên bàn tay như thép của đại hán.

Gã đại hán gầm lên giận dữ, thò tay chụp lấy cây cung, nào ngờ bàn tay của Lệ Thanh Phong đưa qua, đầu cung đã đâm vào ngực đại hán.

Thân hình như sắt nguội của đại hán bị điểm cho lão đảo, đứng không vững nữa, người gã đổ sập xuống, gã đã ngã xuống, Nhân Thượng Nhân đương nhiên cũng chỉ còn cách rút xuống, nào ngờ Nhân Thượng Nhân búng người lên không trung, bay qua đầu Lệ Thanh Phong.

Lệ Thanh Phong đang đánh nhau với một người, không ngờ một người bây giờ bỗng chia ra làm hai, một người phía trước, một người lòn ra phía sau.

Lão vừa chau mày lại, cây trường tiên dài bốn trượng khúc giữa đã quán lấy cổ họng mình.

Lão lâm nguy mà không loạn, thanh Trảm Hồ đao vung lên, trường tiên lập tức căng cứng như sợi dây, lúc này trường tiên quán lấy đao, bây giờ lại biến thành đao kéo trường tiên.

Hai người qua lại mới mấy chiêu, xem ra không lấy gì làm hoa mỹ, nhưng biến hóa lạ kỳ, ra tay nhanh như điện, ứng biến tuyệt luân, nếu không ở bên cạnh đó xem, chắc chắn không tài nào tưởng tượng nổi ra.

Tiếc thay bên cạnh đó chỉ có bảy tên mù, gã cụt chân tuy không bị mù, vẫn cứ xoay lưng lại bọn họ, hình như sợ Phong Tứ Nương nhận ra mặt mũi.

Còn Phong Tứ Nương ?

Phong Tứ Nương chẳng còn thấy đâu.

Người đàn bà ấy có lúc cũng như gió thoảng qua không thấy đâu mà tìm.

Con suối tựa như một dải lụa bạch, chảy từ trên dãy núi xuống.

Ánh tịch dương nhuộm cả bầu trời.

Phong Tứ Nương ngồi trên mồm đá, ngâm chân mình vào trong dòng nước lạnh lẽo trong vắt.

Đây là một đôi bàn chân thật thanh tú mỹ lệ, trước giờ nàng bảo dưỡng thân thể rất kỹ càng, đôi chân không có tí tỳ vết.

Nàng vẫn thường ngồi ngắm bàn chân mình, nàng cũng biết rất nhiều người đàn ông thích ngắm bàn chân mình.

Nhưng bây giờ, đôi bàn chân ấy đã bị đá nhọn gai góc làm trầy đi mất mấy chỗ.

Bây giờ, không những chân nàng đang đau đớn, tim nàng cũng đau đớn.

Lệ Thanh Phong chẳng phải là người đàn ông đáng ghét gì, vả lại lão là người đã cứu nàng, đối với nàng hình như không có gì ác ý.

Nhưng Phong Tứ Nương đã phát hiện ra, lão đối với nàng cũng chẳng tí gì hảo ý.

Huống gì, lão đến đây rõ ràng là vì nàng, lão cũng muốn đem nàng đi theo lão.

Dù lão đánh cho cái tên Nhân Thượng Nhân văng xuống thành Nhân Hạ Nhân, Phong Tứ Nương cũng chẳng được gì.

Phong Tứ Nương cũng không thật tình muốn xem gã tàn phế ấy lột trần lột truồng.

Trên đồi này, chẳng có ai muốn nhìn gã trần truồng.

- Hai tên đó chẳng ai là hạng tốt lành gì, sao bằng cứ để cho họ cắn lộn nhau một hồi ?

Do đó, Phong Tứ Nương vừa có cơ hội, nhất định không tần ngần đứng đó xem thêm một giây.

Cho dù hai người đánh cho ra một đóa hoa, nàng cũng chẳng thèm nhìn thêm một lần nữa.

Phong Tứ Nương là người đàn bà cực kỳ thông minh, nhìn qua là biết, phán đoán tình thế không bao giờ sai lầm, do đó, đến bây giờ, nàng còn chưa bị ai cỏi y phục mình ra.

Nhưng đôi với nàng, hôm nay quả thật là một ngày không cát lợi.

Hôm nay không những nàng gặp phải nhiều chuyện xúi quẩy, mà chuyện nào chuyện nấy đều kỳ lạ hết sức.

Nước suối trong lạnh, chảy qua kẻ chân nàng, chảy đến tận cỏi lòng.

Nàng đến vùng Loạn Thạch Sơn này, đương nhiên không phải là ngẫu nhiên qua đường, nhưng nàng cũng không hề nói với ai, nàng sẽ lại đây.

Hành tung của nàng, cũng như cơn gió, trước giờ, không ai có thể đoán được.

Vậy mà bây giờ, ít nhất là có ba người đã đến tìm nàng ... Hoa Như Ngọc, Nhân Thượng Nhân và Lệ Thanh Phong.

Làm sao bọn họ biết được nàng ở đây ? Làm sao họ biết được nàng muốn đến đây ?

Phong Tứ Nương trước giờ vốn là người đàn bà thích hưởng thụ, cái gì nàng cũng nuốt, chỉ có cái khổ là không.

Người không chịu nước khổ, vũ công chắc chắn không cao lắm, may mà nàng rất thông minh, tuy có lúc rất hung dữ, nhưng trước giờ chưa hề gây thù kết oán thâm sâu với ai.

Đây cũng chính là chỗ thông minh của nàng.

Không những nàng thông minh, nàng còn rất đẹp, do đó nàng có ít nhiều bạn bè có thể lực.

Lúc nàng hung dữ, nàng sẽ biến thành con hổ cái, nhưng lúc nàng ôn nhu, nàng tựa con bò câu.

Có lúc nàng như trẻ thơ, có lúc nàng giáo hoạt như hồ ly.

Hạng người đàn bà như vậy, nếu không phải là chuyện gì tất yếu, chẳng ai dám lại gây chuyện với nàng.

Nhưng bây giờ bỗng có ba người lại tìm nàng gây chuyện, không những vậy mà còn là ba người không bình phàm cho lắm.

Có hạng đàn bà lấy chuyện đó làm đắc ý, nhưng Phong Tứ Nương không phải là hạng đàn bà bình phàm.

Nàng biết rằng, một người đã nhấn tâm chặt đi đôi chân bàn tay của mình, nếu đi tìm một người đàn bà, chắc chắn không phải chỉ đi cời đồ trên người nàng ta.

Một tên đại đạo mai danh ẩn tích ba chục năm trời, nếu đi ân cần chịu chuộc một người đàn bà, đương nhiên cũng không phải vì người đàn bà ấy xinh đẹp.

Bọn họ lại tìm nàng, rốt cuộc vì chuyện gì ?

Phong Tứ Nương nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân duy nhất ...

Tiêu Thập Nhất Lang!

Tiêu Thập Nhất Lang, cái tên muốn chết người Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao cứ đi chọc vào chuyện phiền toái mình như vậy nhỉ ?

Cái người hình như trời sinh ra để đi tìm phiền toái ấy, không những người khác tìm y gây chuyện, chính y cũng tự tìm đường đi gây gổ với chính mình.

Phong Tứ Nương gặp y lần đầu tiên, y đang tự mình đi tìm phiền toái. Lúc ấy y còn là một đứa bé đang lớn, đang mình trần trụi trực, nghênh đón dòng nước chảy xiết mạnh như sấm sét, xông ngược lên ngọn thác.

Y thử hết lần này tới lần khác, có lúc y hầu như đã thành công, lại bị ngọn thác đẩy mạnh xuống lại, đụng trên đầu hòn đá, đụng đến bể đầu máu

chảy, y cũng chẳng buồn băng bó vết thương, cắn răng lại tiếp tục xông lên.

Rốt cuộc y muốn chứng minh điều gì nhỉ ?

Trừ những tên ngốc ra, có ai đi làm chuyện như vậy ?

Ngay cả Phong Tứ Nương đôi lúc cũng nghĩ rằng y là một tên ngốc, nhưng rõ ràng y chẳng phải là kẻ ngốc.

Không những không ngốc, mà còn thông minh đến kỳ lạ.

Chẳng qua, có lúc y đi làm chuyện mà ngay cả kẻ ngốc cũng không chịu làm tới vậy thôi.

Do đó, gọi y là ngốc, là thông minh, là khả ái, là khả hận, Phong Tứ Nương đành chịu không thể phân biệt rõ ràng.

Nàng chỉ biết mình vĩnh viễn không bao giờ quên được người này.

Có lúc nàng nhớ y, nhớ muốn phát điên, có lúc nàng chẳng muốn nhìn mặt y, chẳng dám nhìn mặt y.

Hai năm nay, nàng chưa hề gặp lại y.

Từ lúc y theo Tiêu Dao Hâu đi về con đường tuyệt lộ đó, nàng chưa từng bao giờ gặp lại mặt y.

Thậm chí nàng còn cho rằng mình sẽ không bao giờ được gặp mặt y lần nữa.

Bởi vì, những kẻ còn sống trên thế gian này, chưa ai có thể thắng Tiêu Dao Hâu.

Chẳng ai có võ công cao hơn Tiêu Dao Hâu, chẳng ai so sánh được với y cái tính hiểm độc, gian trá, ghê sợ.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang cứ nhất định đi tìm y, cứ nhất định đi tìm y một trận tử chiến.

Kết quả của cuộc chiến ấy, không ai biết được, mọi người chỉ biết Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ không sống sót trở về lại, thậm chí ngay cả Phong Tứ Nương cũng hầu như tuyệt vọng.

Nhưng đến lúc đó, nàng lại nghe được tin tức về Tiêu Thập Nhất Lang.

Do đó, nàng mới lại Loạn Thạch Sơn, do đó, chân nàng mới bị trầy trụa, mới bị gặp phải những chuyện khôn nạn vừa rồi.

Do đó, bây giờ nàng mới thành một kẻ ngốc ôm gôi ngời đó nhớ đến y, nhớ muốn xót cả trái tim ...

Cái tên muốn chết người Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao cứ làm người ta muốn quên mà quên không nổi y ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy đói bụng.

Lúc nàng đang nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, nàng chưa hề bị đói bụng.

Có điều, bây giờ, nàng nhất định không nghĩ đến y nữa.

Nơi đây là đâu ? Cách khách sạn của bọn cường đạo bao xa ? Nàng hoàn toàn không biết.

Y phục, hành lý, vũ khí của nàng đều để lại trong khách sạn, còn nàng thì lại lạc lối trong chốn hoang sơn này.

Bây giờ đã hoàng hôn, đến giờ ăn cơm chiều, bốn bề lại chẳng thấy có khói lửa gì cả.

Nàng bỗng dưng phát giác ra, một vùng trời tịch dương huy hoàng này, thì ra chẳng bằng khói chiều bay từ trong nhà bếp ra.

Dù cho nàng có biết đường, nàng cũng không chịu đi bộ về, không phải nàng sợ bọn người ấy lại tìm mình, mà thật ra là nàng không muốn đôi bàn chân mình thụ tội.

Đối với nàng, đôi bàn chân này so với bụng nàng còn quý giá hơn nhiều.

Có điều, cái bụng của nàng cứ không chịu nghe lời, cứ mở miệng cãi cọ, "rột rột" kêu mãi không ngừng.

Làm sao an ủi cho được cái bụng đây ?

Phong Tứ Nương thở ra, tính đi tìm chung quanh xem có con gà rừng hay thỏ rừng nào xui xẻo hơn mình.

Nàng chẳng thấy thỏ rừng, nhưng thấy sáu người.

Bốn gã tráng hán mặc áo gấm tinh thần sung túc, vác một chiếc kiệu nhỏ nhưng màu xanh, hai tên hậu sinh nhỏ tuổi theo sau, ăn mặc còn hoa lệ hơn nữa, cả bọn từ dưới sườn núi đi lên.

Đường núi thật là gian nan, vậy mà họ mang được chiếc kiệu lên tới.

Ai ngồi trong kiệu ? Khí phái quả nhiên không nhỏ, nơi đây còn đòi đi kiệu.

Phong Tứ Nương rất ít ngồi kiệu, nàng cảm thấy ngồi kiệu ngộp thở lắm. Nàng thích cưỡi ngựa, mà cưỡi ngựa chạy thật nhanh.

Nhưng nàng cũng có lần ngồi kiệu.

Nàng bất giác nhớ đến hôm đó, nàng đang ngồi trong kiệu hoa, chuẩn bị đi bái đường thành thân, bỗng nhiên đụng phải Tiêu Thập Nhất Lang và Thảm Bích Quân đứng bên đường, nàng còn đội mũ phụng quan, như vậy mà nhảy ra khỏi kiệu, cơ hồ muốn dọa cả nhà Dương gia một trận gần chết.

Từ đó, nàng được tặng thêm một cái ngoại hiệu, kêu là "Cô dâu dọa chết người".

Rồi thì, nàng bất giác nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, nghĩ đến người đẹp Thảm Bích Quân vừa tội nghiệp vừa khả ái, nghĩ đến tào ngộ bi thảm của hai người.

Nếu không phải vì Thảm Bích Quân, Tiêu Thập Nhất Lang chắc không đi kết thù với Tiêu Dao Hầu đâu, nhất định cũng không đi liều mạng với y.

Nhưng nếu không phải vì Tiêu Thập Nhất Lang, Thảm Bích Quân cũng không có những tào ngộ bi thảm như vậy.

Một người đàn bà rất được trọng vọng, rất được ngưỡng mộ trong vũ lâm, lại yêu phải một tên đại đạo thanh danh thật xấu xa.

Nàng vốn đang có tất cả những gì thế gian ngưỡng mộ mà không được, không những nàng sinh ra trong gia đình thế gia, có một người chồng anh tuấn, văn vũ song toàn, mà còn sắp có con nữa.

Nhưng nàng chỉ vì Tiêu Thập Nhất Lang, đã bỏ hết tất cả sở hữu, còn làm cho vô số người khác theo nàng chịu khổ lây.

Còn trách được ai nhỉ ?

Phong Tứ Nương không hề trách nàng, bởi vì Phong Tứ Nương vốn là hạng người như vậy.

Vì một tấm chân tình, bọn họ không tiếc tất cả, bỏ mặc tất cả.

Nếu không phải vì Tiêu Thập Nhất Lang, làm sao nàng lại biến ra như thế này ?

Bây giờ đáng lý ra nàng phải đang mặc áo gấm, ngồi trong khách sảnh huy hoàng nhà Dương gia, đợi nô bộc lại dọn cơm chiều.

Phong Tứ Nương thở ra, nhất định không cho phép mình nghĩ thêm.

Nàng ngẩng đầu lên, bèn phát hiện ra, chiếc kiệu nhỏ đã ngừng lại, hai gã hậu sinh nhỏ tuổi mặt mũi trắng trẻo đang mở rèm kiệu ra.

Trong kiệu chẳng có ai.

Bọn họ lấy trong kiệu ra một tấm thảm đỏ, trải một hơi tới chỗ Phong Tứ Nương ngồi.

Phong Tứ Nương giật nẩy mình, mở to mắt nhìn họ, nhin không nổi hỏi:

- Các ngươi lại đây đón ta ?

Hai gã hậu sinh nhỏ tuổi gật gật đầu, nở nụ cười còn ngọt hơn cả các cô thiếu nữ.

Phong Tứ Nương lập tức hỏi tiếp:

- Ai sai các ngươi lại đón ta ?

- Kim Bô Tát.

Phong Tứ Nương bật cười, đáng lý ra nàng phải đoán được cái gã Kim Bô Tát này kêu người lại đón mình mới phải.

Trừ Kim Bô Tát ra, còn ai có được cái khí phách lớn lao như vậy ?

Nàng mỉm cười thở ra, nói:

- Xem ra vận khí của ta còn chưa đến nỗi nào, may mà cũng gặp được một con người.

Vừa rồi người nào nàng gặp chẳng ai trông giống một con người, hôm nay thật là thấy quý đâu không.

Kim Bô Tát là hạng người gì nhỉ ?

Y là một người mập mập lùn lùn, từ sáng đến tối cười tít mắt, y như một ông Phật Di Lặc.

Vì vậy, người ta mới gọi y là Bô Tát.

Người khác trước giờ chưa ai biết y có bao nhiêu tài sản, chỉ nghe nói y có một núi vàng, chỉ cần y cao hứng lên, là tùy lúc có thể chụp từng xâu vàng ròng quăng vào nhà.

Vì vậy, y còn được gọi là Kim Bô Tát.

Nếu vì phải giúp người hoạn nạn, dù y có quăng đi hàng vạn lượng vàng, cũng không hề chau mày.

Có điều, lúc y giết một hơi mười bảy mười tám người, y cũng chẳng chớp mắt đến một cái.

Y có một người thiếp rất được y sủng ái, tên là Hồng Hồng, bởi vì nàng ta cứ thích mặc đồ màu hồng.

Có lần y mở tiệc mời Bột Hải Long Vương, Hồng Hồng ra mời khách ly rượu, vô duyên vô cớ mỉm cười, cười rất lẳng lơ, rất vô lễ.

Kim Bô Tát bèn cười tít mắt kêu nàng ta vào trong, một tiếng đồng hồ sau, lúc Hồng Hồng quay trở ra, trên người vẫn còn đang mặc bộ đồ màu hồng,

gương mặt vẫn còn trang điểm phấn son, nhưng lại ngồi trên một mâm bạc khổng lồ, được người ta dọn lên đặt giữa bàn ăn.

Bởi vì, nàng ta đã bị chưng chín như.

Kim Bồ Tát vẫn còn đang cười tít mắt, còn cắt một miếng thịt mềm nhát trên người nàng ta ra, mời Bột Hải Long Vương nhậu với rượu.

Bột Hải Long Vương đang tính ăn thua với y chuyện hào nhoáng.

Nhưng ăn xong bữa tiệc đó, cái vị đại hào khách thừa hứng nhi lai đó nửa đêm trốn biệt tăm tích.

Kim Bồ Tát là hạng người như vậy đó.

Phong Tứ Nương quen biết với Kim Bồ Tát đã lâu, nàng có ấn tượng rất tốt về y.

Bởi vì Kim Bồ Tát trước giờ đối xử với nàng rất tốt.

- Người tốt với ta, ta tốt với người.

Đó chính là nguyên tắc của Phong Tứ Nương.

Nàng là một người đàn bà, đàn bà chung chung có nguyên tắc riêng của họ ... những nguyên tắc không người đàn ông nào hiểu được.

Có điều, Kim Bồ Tát làm sao biết được nàng ở đây ? Làm sao biết được nàng muốn đến chốn này ?

Những vấn đề ấy, Phong Tứ Nương chẳng màng nghĩ tới.

Bây giờ, nàng đang nghĩ tới một đĩa vi cá nấu rục trong nồi nước gà.

Cặp mắt của Kim Bồ Tát trước giờ vốn rất nhỏ, vừa gặp Phong Tứ Nương, y cười thành hai sọt chỉ.

Y tít mắt nhìn Phong Tứ Nương, từ đầu đến chân, nhìn một hồi kỹ lưỡng thật lâu, bỗng nhiên thở ra nói:

- Ta không nên mời cô lại đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Mỗi lần ta mời cô lại đây, trong lòng khó chịu vô cùng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Đàn bà đẹp như tôi, ông còn thấy khó chịu như vậy sao ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Cùng vì cô đẹp dễ quá, ta nhìn mới khó chịu.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi chẳng hiểu ông nói gì.

Kim Bồ Tát nói:

- Cô chắc chắn là hiểu ... bây giờ cô đã đói chưa ?

Phong Tứ Nương than thở:

- Đói muốn điên cả lên.

Kim Bồ Tát nói:

- Nếu cô thấy đĩa thịt bò xào dễ trước mặt, mà cứ nhất định là không ăn được, cô có khó chịu không ?

Phong Tứ Nương bật cười.

Lúc nàng cười trước mặt người đàn ông nàng không chán ghét, nàng cười thật đặc biệt, tiếng cười cũng rất dễ nghe.

Kim Bồ Tát bỗng hỏi:

- Cô còn chưa lấy chồng sao ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Chưa.

Kim Bồ Tát nói:

- Tại sao cô còn chưa chịu lấy ta đi ?

Phong Tứ Nương chớp mắt, nói:

- Bởi vì, ông có nhiều tiền quá đi.

Kim Bồ Tát hỏi:

- Nhiều tiền thì có gì là không tốt ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Người đàn ông nào nhiều tiền, người đàn ông nào quá anh tuấn, tôi đều không lấy.

Kim Bồ Tát hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Tại vì, cái hạng đàn ông đó, người đàn bà nào cũng thích, tôi sợ họ lại tranh giành.

Kim Bồ Tát nói:

- Cô không đi tranh chồng thiên hạ, đã là khách khí lắm rồi, còn ai tranh nổi chồng cô ?

Phong Tứ Nương nói:

- Dù tranh không nổi, lúc nào tôi cũng phải khấn trương.

Kim Bồ Tát hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Ông ôm một đĩa thịt bò xào nóng hổi, ngồi trong đám quỳ đói, ông có khăn trương hay không?

Kim Bồ Tát cũng bật cười, mắt y hí lại chỉ còn hai đường chỉ.

Phong Tứ Nương chớp mắt nói:

- Thật ra trong lòng tôi cũng yêu ông đấy, ông mà đưa cái núi vàng giao cho tôi, tôi sẽ lập tức lấy ông ngay.

Kim Bồ Tát nói:

- Có núi vàng, thì chẳng có được đàn bà đẹp như cô, ta mà giao núi vàng cho ai, là hại người đó đấy.

Y lắc mạnh cái đầu nói:

- Hại người khác, là chuyện không bao giờ ta muốn làm.

Phong Tứ Nương cười lớn, nói:

- Lâu năm không gặp, ông vẫn còn thú vị như xưa, chẳng trách tôi cứ mong gặp lại ông.

Kim Bồ Tát nói:

- Chỉ tiếc là ta nhiều tiền quá.

Phong Tứ Nương nói:

- Thật là đáng tiếc.

Kim Bồ Tát nói:

- Vì vậy chúng ta chỉ có thể là bạn bè thôi.

Phong Tứ Nương nói:

- Mình bạn bè tốt với nhau từ trước tới giờ.

Kim Bò Tát cười nói:

- Ta nghe cô nói vậy, thật vui sướng hơn là ăn đĩa thịt bò xào nhiều.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt nói:

- Chính vì mình là bạn bè, tôi muốn hỏi ông một chuyện.

Kim Bò Tát nói:

- Ta đang đợi cô hỏi đây.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Có phải ông cố ý tìm tôi không? Làm sao ông biết tôi ở đây?

Kim Bò Tát tit mắt lại, trầm ngâm một hồi nói:

- Cô muốn ta nói thật, hay nói dối?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi vốn thích nghe đàn ông nói dối, bởi vì nói dối dễ nghe hơn nói thật.

Ánh mắt của Kim Bò Tát lộ vẻ tán thưởng, y than thở:

- Cô quả thật là người đàn bà thông minh, chỉ có thứ đàn bà ngốc, mới đi bức bách đàn ông nói thật.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng lần này tôi muốn nghe lời nói thật.

Kim Bò Tát cười tit mắt nói:

- Chẳng qua, muốn nghe nói thật cũng phải chi ra một cái gì.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi biết.

Kim Bô Tát hỏi:

- Cô còn muốn nghe sao ?

Phong Tứ Nương đáp:

-- .

Kim Bô Tát lại tần ngần một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Ta đi tìm cô, là vì một người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Vì ai ?

Kim Bô Tát đáp:

- Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang, lại Tiêu Thập Nhất Lang.

Chỉ nghe đến cái tên ấy, Phong Tứ Nương lại nghe làm sao sao đó, chẳng biết là ngọt ngào, hay là cay đắng.

Nhưng gương mặt nàng cứ trơ trơ ra không một chút biểu tình, nàng lạnh lùng hỏi:

- Thì ra ông vì Tiêu Thập Nhất Lang mà đi tìm tôi.

Kim Bô Tát nói:

- Cô muốn tôi nói thật mà.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang có liên quan gì tới tôi, tôi có phải là mẹ hắn đâu.

Kim Bô Tát nói:

- Nhưng các người là bạn bè với nhau.

Phong Tứ Nương không phủ nhận, cũng chẳng thể phủ nhận.

Cừu địch của Tiêu Thập Nhất Lang nhiều hơn bạn bè nhiều lắm, trong giang hồ, hầu như chẳng còn ai không biết, nàng là bạn của y.

Kim Bồ Tát nói:

- Hai năm trước, y đi tìm Tiêu Dao Hầu liều mạng, nghe nói cô cũng có mặt ở đó.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Hắn đi nạp mạng, chứ không phải là liều mạng.

Kim Bồ Tát nói:

- Vì vậy, từ đó tới giờ, ai cũng ngỡ hắn đã chết.

Phong Tứ Nương nói:

- Trong giang hồ, có lắm kẻ muốn hắn chết nhanh cho xong.

Kim Bồ Tát nói:

- Nhưng y cứ còn sống nhả ra đó.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sao ông biết hắn chưa chết ? Ông đã gặp hắn ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Ta chưa gặp, chẳng qua, ta có nghe phong thanh tin tức của y thôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tin tức gì ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Chẳng những y chưa chết, y còn gặp vận nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hạng người khôn khổ như hần, cũng có chuyện gặp vận sao ?

Kim Bò Tát đáp:

- Một người thời vận đã tới, thành tường gì cũng chẳng cản nổi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y gặp vận gì vậy ? Vận đào hoa ?

Kim Bò Tát thở ra:

- Vận đào hoa của y đã tới quá nhiều rồi, do đó mà khôn khổ cái thân, may mà lần này không phải.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao ?

Kim Bò Tát nói:

- Ít nhất, cô càng lấy không được y.

Phong Tứ Nương nghinh mặt lên nói:

- Dù đàn ông trên thiên hạ chết hết cả, tôi chẳng đi lấy cái thứ người như hần.

Miệng nàng thì nói vậy, trong lòng hình như đang có mũi kim đâm nhói buốt.

Kim Bò Tát cười hì hì nhìn nàng, y nói:

- Đương nhiên là cô chẳng lấy hạng người như vậy, không những y trẻ tuổi, anh tuấn, mà nghe nói còn bỗng nhiên biến thành người giàu có nhất thiên hạ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn nhiều tiền hơn ông ?

Kim Bô Tát đáp:

- Đương nhiên là nhiều hơn rất nhiều.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ tiền ở trên trời rớt xuống sao ?

Kim Bô Tát đáp:

- Trên trời rớt xuống thì chưa chắc, dưới đất mọc lên thì có thể lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Vậy sao!

Kim Bô Tát nói:

- Người trong giang hồ đều biết trên đời này có ba thứ bảo vật, nhưng chưa hề có ai tìm được lấy một thứ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không lẽ y tìm ra sao ?

Kim Bô Tát thở ra một hơi, nói:

- Ta đã nói, thời vận đến nơi, thành tường làm sao cản nổi.

Phong Tứ Nương cười nhạt nói:

- Mấy năm trước đây, có người đồn y mới phát tài, nhưng trên người y, thường thường chẳng thấy có đồng tiền nào mới được tôi tô mì.

Kim Bô Tát nói:

- Ta cũng biết trước đây người ta đồn nhảm về y rất nhiều, nhưng lần này thì không phải.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sao ông biết lần này không phải ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Có người thấy y ở phủ Khai Phong thua một ván hết mấy chục vạn lượng bạc, mà lại là bạc thứ thiệt, lấy trong một chiếc rương ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Hãn vốn là một tên quĩ cờ bạc.

Kim Bồ Tát nói:

- Còn có người thấy y dùng một chuỗi trân châu, mua lấy một kỹ nữ đắt giá nhất ở Hàng Châu, rồi lại mua cho cô ta một toà nhà năm mươi vạn lượng bạc.

Phong Tứ Nương cắn môi lạnh lùng nói:

- Hãn vốn là một tên quĩ hiếu sắc.

Kim Bồ Tát nói:

- Nhưng y chỉ ở đó có ba ngày, lập tức bỏ cô nàng đi mất.

Gương mặt Phong Tứ Nương xem ra có vẻ nhìn được hơn chút, nàng vẫn lạnh lùng nói:

- Chuyện ấy cũng chẳng có gì là ly kỳ, hãn vốn là một tên vô tình vô nghĩa.

Kim Bồ Tát nói:

- Những người đã thấy y, đều là những người đã từng biết mặt y, mà còn không thể nhìn lầm đâu được, huống hồ cho dù bọn họ có nhìn lầm đi chăng nữa, còn có người nhất định không thể nhìn lầm.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Còn có người nào nữa ?

Kim Bồ Tát không trả lời câu hỏi của nàng, y hỏi ngược lại:

- Vừa rồi cô có gặp bảy tên mù chứ ?

Phong Tứ Nương gật gật đầu.

Kim Bồ Tát nói:

- Cô có biết bọn mù ấy là ai không ?

Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.

Kim Bồ Tát nói:

- Người khác ta còn không rõ, ta chỉ biết trong đó có hai người là lão đại và lão tam trong Côn Luân Tứ Kiếm, ngoài ra còn có một người là chương môn mới lên của phái Điểm Thương tên là Tạ Thiên Thạch.

Lông mày của Phong Tứ Nương nhíu tít lên.

Cái tài gây họa của Tiêu Thập Nhất Lang, càng lúc càng vĩ đại.

Kim Bồ Tát nói:

- Ít nhất mấy người đó nhất định không nhận làm, bởi vì bọn họ đều bị Tiêu Thập Nhất Lang dùng đao buộc cả bọn tự đâm mù mắt, huống gì ...

Cặp mắt của y bỗng nhiên mở to ra gấp bội, từ từ nói tiếp:

- Bọn họ dù có nhận làm người, cũng nhất định không nhận làm thanh đao trong tay y, không ai nhận làm được thanh đao ấy.

Phong Tứ Nương biến đổi sắc mặt hỏi:

- Cát Lộc Đao ?

Ánh mắt của Kim Bồ Tát sáng rực lên, y nói:

- Đúng vậy, chính là Cát Lộc Đao.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Bọn họ đã thấy thanh Cát Lộc Đao lần nào chưa ?

Kim Bô Tát đáp:

- Chưa.

Trong giang hồ, những người thấy qua thanh Cát Lộc Dao, tới nay còn chưa được mấy người.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Nếu chưa thấy, tại sao lại nói là nhận ra ?

Kim Bô Tát nói:

- Thanh Cát Lộc Dao hình dạng không giống các thanh đao thường, hướng gì, thanh Tùng Văn kiếm của Tạ Thiên Thạch, vừa giao thủ có một chiêu, đã bị chặt gãy.

Những thanh đao trong giang hồ chặt gãy được thanh Tùng Văn kiếm không có mấy thanh.

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt nói:

- Có điều, thanh Cát Lộc Dao, người nào cũng có thể sử dụng, nếu ông lấy thanh Cát Lộc Dao đi giết người, không lẽ ông thành ra là Tiêu Thập Nhất Lang ?

Kim Bô Tát cười tít mắt lại nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang mà mặt mày như ta đây thì cái vị đệ nhất mỹ nhân kia cũng chẳng phải lòng y, không chừng y bớt đi được khôn khổ nhiều lắm.

Nhắc tới Thảm Bích Quân, trong lòng của Phong Tứ Nương lại như bị kim đâm nhói lên.

Kim Bô Tát nói:

- Huống gì, Tạ Thiên Thạch đã từng gặp qua Tiêu Thập Nhất Lang, lấy thân phận và địa vị của y, ta chắc là y không nói láo.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao Tiêu Thập Nhất Lang bức bách bọn họ tự đâm mù mắt ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Nghe nói bọn họ vô ý nhìn Thâm Bích Quân mấy lần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chỉ vì y nhìn Thâm Bích Quân mấy lần Tiêu Thập Nhất Lang bèn móc mắt y ra ?

Kim Bồ Tát đáp:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Sai rồi, nhất định là sai rồi, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phải là hạng người như vậy.

Kim Bồ Tát nói:

- Đúng đấy.

Phong Tứ Nương nói:

- Không đúng!

Kim Bồ Tát nói:

- Đúng.

Cặp mắt của Phong Tứ Nương bỗng trợn trừng lên, biểu tình trên gương mặt cũng rất kỳ lạ, nàng cắn chặt răng, làm như đang ráng sức nhẫn nại đau đớn, hay đang giận quá nói không ra lời.

Kim Bồ Tát nói:

- Trận chiến giữa Tiêu Thập Nhất Lang và Tiêu Dao Hâu, rốt cuộc ai thắng ai bại, trong giang hồ tới giờ còn chưa ai biết, chẳng qua, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật chưa chết, đây là điều không thể nghi ngờ.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, cặp mắt trong sáng linh hoạt bỗng biến thành ngớ ngẩn như không hồn.

Kim Bò Tát nói:

- Bây giờ tuy y đang còn sống đó, nhưng sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết.

Miệng của Phong Tứ Nương hình như mấp máy muốn nói gì đó, nhưng không nói ra lời.

Kim Bò Tát nói:

- Bởi vì trong người y đang mang ba thứ bảo vật mà người trong giang hồ, ai ai cũng muốn lấy cho được, đây là bảo tàng của y, thanh Cát Lộc Dao, và cái đầu lâu của y.

Y thở ra, rồi nói tiếp:

- Bất kỳ ai, trong người mang theo ba thứ bảo vật đó qua lại giang hồ, đều bị nguy hiểm cực kỳ.

Bàn tay của Phong Tứ Nương đang run rẩy.

Kim Bò Tát nói:

- Ta mà là y, ta đi tới đâu, nhất định không để cho ai biết tới, do đó, thật tình ta không hiểu, y ước hẹn người lại đây làm gì ? Tại sao lại đem chuyện đó nói cho người khác biết ? Ta ...

Câu nói ấy vừa chưa kịp nói xong, Phong Tứ Nương đột nhiên nhảy chồm lên, chụp lấy cái ghế đầu, ném mạnh ra ngoài, tiếp theo đó, nàng bức tốc bức tai mình ra, rồi lăn lộn dưới đất.

Kim Bò Tát ngăn người ra, thật tình y không ngờ Phong Tứ Nương lại đi làm chuyện như vậy.

Phong Tứ Nương có điên không ?

Phong Tứ Nương đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, đứng trước mặt Kim Bò Tát cười hắc hắc không ngớt.

Kim Bò Tát bật cười, nói:

- Chúng ta là bạn bè lâu năm, lại là bạn bè thân thiết, có gì từ từ bàn tính, cô làm gì phải tức giận quá cỡ vậy ?

Y tin rằng Phong Tứ Nương chẳng tự nhiên mà phát điên lên, nhất định là nàng đang giả vờ, nào ngờ Phong Tứ Nương đột nhiên kêu lên một tiếng quái gở, thò tay ra bóp cổ họng y, Kim Bò Tát bấy giờ mới giật nảy cả mình lên.

May mà dù y càng lúc càng mập phì ra, phản ứng của y rất nhanh, thân thủ cũng không chậm chạp tí nào, người xoay qua, đã tránh ra xa bảy tám tấc.

Phong Tứ Nương bóp không được cổ họng của y, nàng xoay qua bóp lấy cổ họng của mình, chẳng những vậy, còn bóp mạnh đến gân xanh nổi lò lổ hai bên thái dương, đầu lưỡi thè hết ra khỏi miệng, đầu tóc của nàng vốn đã bị xỏa tung, bây giờ thêm cái lưỡi thè ra, trông hệt như một con quỳ.

Kim Bò Tát nhìn nàng kinh ngạc, bây giờ y mới biết quả thật nàng đang phát điên.

Một người đàn bà yêu chuộng đẹp đẽ như Phong Tứ Nương, nếu không phải là điên thật, làm sao chịu làm vẻ xấu xí trước mặt người khác ?

Gương mặt của Kim Bò Tát bắt giác trắng bệch cả ra, y đang tính tìm cách an ủi nàng tý đỉnh.

Nào ngờ Phong Tứ Nương bỗng nhiên sững người ra đổ sầm xuống đất, không những vậy, đổ sầm xuống rồi bèn không còn cục cựa gì nữa.

Kim Bò Tát nhin không nổi mở miệng gọi:

- Tứ Nương, Tứ Nương ...

Phong Tứ Nương vẫn im lìm đó, gương mặt biến thành xám xịt, trông mắt như muốn lồi hẳn ra.

Kim Bò Tát càng kinh hãi hơn, chậm chậm bước lại, thò tay xem nàng còn hơi thở không, thì ra hô hấp đã dừng hẳn.

Phong Tứ Nương không những bị điên, mà đã chết ngay tại chỗ.

Kim Bô Tát đứng phỗng người ra, thật tình y không tin được đây là sự thật, chính y cũng đứng im lìm không động đậy.

Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng y phục phàn phật phía ngoài, trước mặt y bỗng hiện ra một lão già tóc trắng phều, tay cầm cây trường cung, chính là Kim Cung Trảm Hồ Dao Lệ Thanh Phong. Tiếp theo đó, lại có tiếng chân nặng chịch vang lên, Nhân Thượng Nhân cũng bước vào.

Phong Tứ Nương đi rồi, bọn họ chẳng có lý do gì để đánh nhau.

Bọn họ chẳng phải là trai tráng đang còn huyết khí phương cương, vô duyên vô cớ liều mạng với nhau, họ chẳng thêm làm.

Mục đích bọn họ là đi tìm Phong Tứ Nương, bây giờ rốt cuộc cũng tìm được đến đây, hai người kinh ngạc nhìn Phong Tứ Nương, nhin không nổi đồng thời cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế này ?

Kim Bô Tát đáp:

- Cũng chẳng có chuyện gì, chẳng qua chỉ có một người chết.

Lệ Thanh Phong hỏi:

- Nàng ta chết thật sao ?

Kim Bô Tát đáp:

- Xem ra không giả.

Lệ Thanh Phong nổi giận hỏi:

- Người giết nàng ta ?

Kim Bô Tát thở ra, nói:

- Tôi nữ nào giết nàng ấy.

Lệ Thanh Phong không hỏi dồn tới, bởi vì lão biết, câu nói ấy không giả ... Phong Tứ Nương còn sống hữu dụng hơn là Phong Tứ Nương đã chết.

Kim Bô Tát lại thở ra lần nữa nói:

- Bây giờ ta mới biết, người ta có thể chết vì tức giận.

Lệ Thanh Phong hỏi:

- Nàng ta chết vì tức giận ?

Kim Bô Tát cười khỏ đáp:

- Trừ đó ra, thật tình ta không nghĩ ra có nguyên nhân gì khác hơn.

Nhân Thượng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nếu người cởi y phục nàng ta ra, người sẽ hiểu ngay.

Lệ Thanh Phong nổi giận nói:

- Nàng ta đã chết rồi, người còn muốn cởi y phục nàng ta ra ?

Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu người để ta lột quần áo nàng ta ra sớm hơn một tý, không chừng nàng ta chưa đến nỗi chết.

Lệ Thanh Phong nhú mày lại, Kim Bô Tát đã cúi người xuống, kéo chéo áo của Phong Tứ Nương, hít một hơi dài, y bỗng nhiên biến sắc nói:

- Y phục của nàng có độc.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Y phục vốn không phải của nàng ta.

Lệ Thanh Phong hỏi:

- Của ai ?

Nhân Thượng Nhân đáp:

- Người có nghe cái tên Hoa Như Ngọc bao giờ chưa ?

Lệ Thanh Phong biến đổi sắc mặt hỏi:

- Y phục là của Hoa Như Ngọc sao ?

Nhân Thượng Nhân gật gật đầu, cười nhạt nói:

- Ta đã biết quá, thứ gì Hoa Như Ngọc sờ qua đều có tâm độc.

Lệ Thanh Phong nói:

- Nhưng ta cũng biết, nếu không chuyện gì hay cho hắc, Hoa Như Ngọc cũng chẳng nhúng tay vào.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Đúng vậy.

Lệ Thanh Phong hỏi:

- Hắc giết Phong Tứ Nương thì có gì lợi cho hắc ?

Nhân Thượng Nhân đáp:

- Không biết.

Lệ Thanh Phong chau mày nói:

- Phong Tứ Nương còn sống, hắc mới có chỗ lợi, đáng lý ra hắc không nên hạ độc thủ như vậy.

Kim Bồ Tát than thở:

- Có Phong Tứ Nương, là có Tiêu Thập Nhất Lang, chỗ lợi không nhỏ tý nào.

Cặp mắt của y bỗng nhắm tít lại, y cười nói:

- Các vị đã vì tìm nàng mà lại đây, bây giờ cũng xin đem nàng đi dùm cho.

Nhân Thượng Nhân nói:

- Chúng ta muốn Phong Tứ Nương sống, không phải Phong Tứ Nương chết.

Lệ Thanh Phong nói:

- Nàng ta chết ở đây, chỉ bằng người chôn cất dùm cho nàng ta.

Kim Bò Tát sa sầm nét mặt nói:

- Chết ở đây, nói vậy là có nghĩa làm sao ?

Lệ Thanh Phong nói:

- Ít nhất lúc nàng ta gặp người, còn là người sống hẳn hoi.

Kim Bò Tát lạnh lùng nói:

- Có điều trước khi nàng lại đây, đã bị trúng độc rồi, lúc ấy hai vị có mặt tại đó, hai vị tính đổ trách nhiệm vào người tại hạ không phải thiếu công đạo quá sao ?

Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng người than nhẹ lên một tiếng, nói:

- Lúc nàng ta còn sống, ai ai cũng tranh giành, bây giờ xác nàng ta còn chưa lạnh, ba vị đã hận không đem cho chó ăn mất tiêu, hạng người vô tình vô nghĩa như vậy, Phong Tứ Nương nằm dưới đất có hay, e nhất định không tha cho các vị.

Hết chương 2